

Molitev za poveličanje g. Filipa Terčelja

Vsemogočni Bog, zahvaljujemo se ti za življenje Filipa Terčelja, ki si je kot duhovnik v moči vere prizadeval za krščansko vzgojo, socialno zavest in narodno kulturo. Poveličaj ga, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet med svetnike.

Na priprošnjo Filipa Terčelja nam pomagaj, da si bomo na vseh področjih življenja zavzeto prizadevali za skupno dobro in bomo po njegovem zgledu tudi v težkih trenutkih zvesti evangeliju.

Prosimo te za pravičnost, odpuščanje, spravo in mir v našem narodu. Naš odnos do pripadnikov drugih narodov, kultur in verstev naj temelji na spoštovanju in ljubezni.

Poživi nam vero, nebeški Gospod,
obvaruj nas greha, obvaruj zablod.

Naj bomo narod Jezusov.

Vodi nas v nebeški raj,

kjer bomo srečni vekomaj.

4. Terčeljev romarski shod 2013

NAJ BOMO
NAROD
JEZUSOV

FILIP TERČELJ
1892 - 1946

4. Terčeljev romarski shod 2013 – Log, 20. 10. 2013

Molitvena ura

Z letošnjim oktobrom zaključujemo leto vere. Obenem obeležujemo 121 letnico rojstva Filipa Terčelja ter 67 letnico njegove mučeniške smrti, zato se ga danes spominjamo tudi na tem shodu v Logu. Njegovo življenje in mučeniška smrt nas vprašuje, kakšen je naš osebni odnos do vere kot dragocenega Božjega daru in milosti. Zato bomo o daru vere razmišljali tudi v luči besede Filipa Terčelja.

Se spleča biti kristjan? Nam to pomaga srečati se z življenjem, ki »seče noge«? Kaj je vera? Kakšna vera nam lahko pomaga živeti? Je vera, ki smo jo reducirali na moralizem, spiritualizem, dogmatizem, biblicizem in na sposobnost našega performansa, še vera? Če vera ne vpliva na naše življenje, potem ni razlike med življenjem nekoga, ki se razglaša za ateista in »pobožnim kristjanom«! Zvesti Bogu, zvesti narodu, zvesti bratom, ki se jim krivica godi. To je naša vera, močna vera, katoliška moč, katoliško dejanje. Ko klečimo tam na gori pred Evharistijo, 2000 mož in fantov, delavcev, študentov, doktorjev, kmetov, uradnikov, se mi bliskoma zasveti: Zdaj vem, odkod vrejo te mogočne sile, ki držijo pokonci to ljudstvo. Zvestoba je od Boga. (Terčelj 1927, 69).

Kako se zoperstaviti skušnjavam našega časa? Svet krvavi zaradi kaosa, nasilja, revščine in vojn. Vedno več je kritik, protestov in zahtev za socialne ugodnosti. Je za vsem tem zgolj boj za politično oblast? Je za vsem tem resnična želja, da bi bilo drugače? So te zahteve protestnikov razumne? Ali na teh protestih sodelovati ali ne? Smo se pripravljene soočiti z življenjskimi izzivi? Kaj nam omogoča premagati strah? Ali naj bežimo iz realnosti, da ne bi bili krivi? To ne bi omogočilo preizkusa naše vere! Si ti Gospod, zares Gospod? Odpri nam nova obzorja. Pomagaj nam ljubiti vsakega človeka in priti do zadnje, najbolj skrite rane! Kako rešiti družbo pred propadom? Kako graditi svet, ki bo boljši od sedanjega?« Se, tako, kot apostol Pavel, zavedamo nujnosti oznanjevanja: »Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!«. Vera je dar, ki smo ga deležni, če ga delimo naprej. Kdor ne da Boga, premalo da!

Mi ne poznamo "zgolj prosvete". Vse izobraževalno in vzgojno delo mora temeljiti na večnih verskih resnicah. Prosveta sama na sebi je žebelj, ki služi le tedaj, če je zabit v

povezave med vero in resnico in trdijo, da je to fanatizem? Če pa je vera povezana z resnico, je luč, je razumevanje Tvojega delovanja, je prijateljstvo s Teboj, ki si zvest svoji zavezi in obljubam. Značajan je človek, ki si je v dolgem, potrpežljivem premagovanju utrdil voljo tako močno, da se vedno drži tistih načel, ki jih je spoznal za prava. Če je spoznal resnico, se resnice zmeraj drži in ne odneha za noben denar...Značajan katoličan je mož, ki je spoznal, da je katoliška resnica edina prava - in si v šoli Kristusovi, v molitvi, z zakramenti in v zatajevanju krepil voljo, - da zmore po katoliški resnici stalno živeti!...Njegova vera odseva iz njegovih del: Zvest je, ljubi resnico, spoštuje starše, drži prijateljstvo, varje in brani slabotne in jim pomaga. Katoliški značaj je zvest...Katoliški značaj spoštuje starše...Katoliški značaj drži prijateljstvo...Katoliški značaj je aktiven, delaven...je bilo treba pokazati pogum, vztrajnost in zvestobo...da ostanemo zvesti temu življenjskemu načrtu (Terčelj 1926, 235).

Božja beseda včasih naleti na zaprta vrata in odpor. Marsikje na svetu, verni zaradi pomanjkanja verske svobode ne smejo izražati svoje vere. Mnogi kristjani so svojo pripadnost Cerkvi plačali z življenjem. Praviš nam: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.« Ko pada prva jesenska slana in mori zadnje krizanteme, obhajamo v cerkvenem bogočastju praznik življenja in praznik trpljenja...Kratko in utrudljivo je človeško življenje. V kletke našega telesa je Vsemogočni uklenil živo dušo, ki bega kot nemiren ptič in čaka dneva, kdaj se oprosti tesne telesne ječe ter se zlije kot kapljica z neskončnim morjem božje večnosti, odkoder je izšla. Le tolči in razbij človeška prsa – duše ne boš razbil! Ne more je sestaviti matematika in ne razkrojiti kemija. Prišel bo dan, ko bo dala slovo telesu in odhitela v večnost, kjer ni umiranja. Dokler živi človek na zemlji, ga spremlja žalost, gorje in neutešljivo hrepenenje po tistem zaželenem kraju, kjer prenehajo solze in bolečine. Vsi sveti so praznik trdnega upanja na srečno svidenje nad zvezdami. Cerkev je razsvetljena, jesensko cvetje krasi oltar, evangelist govori o tisočih zaznamovanih iz vseh rodov. Tudi iz našega rodu? Brez dvoma! Naj ti srečni bratje in sestre prosijo za naš rod zlasti v težkih dneh!

Jezus, tvoje srce bije v našem srcu, po naših rokah želijo delovati tvoje roke. Skupaj s prerokom Izaijem pravimo: »Tukaj sem, pošlji mene!« Pošlji nas, da bomo v svet prinašali veselje in dinamiko. Naj vas ne bo strah: ti si z nami vse dni do konca sveta. Mi gremo naprej! Preko trhljih debel, ki jih je telebila na tla gniloba naših dni. Mi korakamo naprej! Mimo plesišč in gostiln, mimo surovosti in mehkužha, mimo besedičenja in zavisti... Ste videli našo pot? Naporna je in polna odpovedi, a obenem resna in polna zanosa. Nad njo sije zora mladosti. Nismo še na cilju! O ne, človek, ki je na cilju, je star. V nas polje mladostna kri. Višje hočemo! Prav do tistega strmega cilja, na katerem je zapisano: Telesna moč, duha krepost! Kdor ni slabič, naj gre z nami!

pozabimo na izvir vsega dobrega in lepega. Življenje brez tebe postane prazno, naša dela nerodovitna, naša prizadevanja doživijo polom. Le delovanje tvoje milosti v nas nas dela rodovitne in omogoča polnost dobrih sadov. Naša rodovitnost je tvoj dar.

In danes, dragi bratje, ni lahko biti katoličan. Slabiči ne morejo biti trdni katoličani. Ljudje, ki niso značajni, ne morejo stati trdno v katoliški veri...Kdor hoče torej trdno stati v katoliški veri, mora biti pripravljen, da bo pričal na svojo vero povsod, kjer je treba...Nič strahu ne sme biti v srcu katoliškega fanta...ker ljubim Boga in ker hočem delati za to, da pride na zemljo kraljestvo božje, kraljestvo miru, ljubezni in pravice (Terčelj 1926, 230).

Apostol Pavel pravi: »*Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni*«. Ljubezen, ti nas spreminjaš, da postajamo tebi vedno bolj podobni. Kličeš nas, da gledamo s tvojimi očmi, da so v nas tvoja čustva, tvoja sinovska vdanost Očetu, da smo deležni tvoje Ljubezni. Biti misijonar pomeni biti Tvoj učenec. Učenci smo, ko poslušamo tvojo besedo. Praviš nam: »*Učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen.*«

Kaj veže vse te ljudi raznih stanov, starosti, jezikov in zmožnosti v eno celoto...isti nauki, isti duhovni viri, iz katerih zajemajo vsi in isti oče, ki je namestnik Ustanovitelja te družbe...boš našel isto vero, iste zakramente - na njej (Cerkvi) je sveta kri mučencev, nešteti znoj misijonarjev, veličasten odsvit svetosti. Mati je naša, ki nam v svetih skrivnostih daje sveto hrano za dušno življenje (Terčelj 1926, 231).

Skupnost ne zatre naše edinstvenosti, ne pomeni naše anonimnosti. Pomeni, da smo verni povezani med seboj; da smo med seboj bratje; da smo vsi Božji otroci. Smo eno, ne da bi s tem izgubili individualnost. Toda vera ni privatna zadeva, vera nas ne vodi v individualizem, moalizem in spiritualizem. Vera ni naše subjektivno mnenje. Vera ni ideologija. Vera je tvoj dar, ki nas vodi k Tebi; v tebi se srečujemo, smo Božje ljudstvo, bratje.

Mlad junak, ki je imel jeklen značaj in sveto srce. Kako je delal, da si je izklesal značaj in si užigal v srcu vedno bolj žarko ljubezen božjo? ...je katoliško resnico ljubil. Ljubiti pa moreš z vsemi močmi, s srcem in pametjo samo to, kar dobro poznaš...Iz velikanskega morja božje resnice je zajemal krepčila svoji duši...Katoliško resnico hočem spoznati - katoliško resnico hočem ljubiti - katoliško resnico hočem živeti! (Terčelj 1926, 232).

Po preroku Izaiju nas poučuješ, da brez vere ne moremo obstati. Kralj Ahaz se je bal moči svojih nasprotnikov. Rešitev je iskal v zavezništvu z Asirskim imperijem. Toda trdna skala si samo Ti. Brez poznavanja te resnice ne moremo naprej, ne obstanemo. Vera brez resnice nas ne more odrešiti. Vera brez resnice je le lepa pravljica, lepa čustva. Vera brez resnice je zločinska. Zakaj se nekateri bojijo

neomajni zid verskih načel. Nam vera ni sukinja, ki bi jo jemali le ob nedeljah eno uro v cerkev, a jo potem obesili na klin. Vera je življenjska moč, brez katere ne sme biti nobena prava organizacija...skrb za vero ni izročena le duhovščini in verskim organizacijam, temveč, da je dolžan vsak član naših društev skrbeti zase in za organizacijo, da vera ne ostane samo med štirimi stenami v cerkvi, temveč prodre v javnost. Kdo naj zabrani našim fantom, če zahtevajo verski princip v javnem in socialnem življenju? Naš narod je bil vedno vdan svoji veri in materini besedi...Oni, ki rušijo vero, katero so oznanjali ti velmožje, so podirači narodne in moralne moči, ki jo je črpal naš narod iz verskih resnic. Bojkotu vere sledi narodni krah (Terčelj 1926, 64).

Jezus, luč vere je tvoj veliki dar. Praviš nam: »*Jaz sem prišel kot luč na svet, da nihče, kdor veruje vame, ne ostane v temi*«. Četudi sonce vzide vsaki dan, ne more razsvetliti vsega. Ne more razsvetliti smisla našega bivanja, ne more razsvetliti temin smrti. Ob smrti se človeško oko zapre za svetlobo sonca. Mnogi menijo, da je luč vere iluzija. Vera naj bi bila le za bolne, neuke in invalide. Vera naj bi bila le bergla. Za odraslega, zrelega, izobraženega človeka je le ovira za svobodo in razumne odločitve. Luč vere naj bi bila tema, mrak in zaostalost. Vera naj bi bila le lažna tolažba za trpeče, bolne in umirajoče. V resnici ni tako: Le, če dopustimo, se zavedamo in doživimo, da nas Ti ljubiš, smo lahko pričevalci, ki jih svet potrebuje.

Zakaj vera ni zasebna zadeva, in le srčna zadeva posameznika, ampak je zadeva celotne družbe... Zato je Cerkev vedno težila za tem, da se družabni odnosi in družabna telesa človeštva uredi po Kristusovih načelih. Družina bodi krščanska, država naj sloni na temeljih krščanske pravičnosti, narodi, stanovi, gospodarsko življenje in vsi drugi družabni odnosi naj se snujejo in razvijajo v krščanskem duhu... Cerkev dan za dnem preraja in očiščuje tisočera srca in tako posredno urejuje socialno življenje... Če Cerkev ni mogla vselej uveljaviti svoje moči in resnice v svetu, je to krivda mlačnih, nezavednih kristjanov, ki so v odločilnem trenutku odpovedali (Terčelj 1926, 122).

Ti si Luč, Izvir in Ljubezen. Kličeš nas po imenu in prebujaš za ljubezen. Na tem temelju lahko zgradimo hišo življenja, ta luč nam razsvetljuje pot v prihodnost. Je zvezda vodnica na naši poti proti večnosti. Ko ugasne plamen vere, odpovedo tudi vse ostale luči. Le Ti lahko razsvetliš naše bivanje. Razodevaš nam moč svoje ljubezni. Premagal si greh in smrt zato ti pripada prihodnost. Ker si vstal in živiš onkraj smrti, je vera luč, ki nas privlači iz »prihodnosti«. Ti si najdragocenejši dar, ki ga lahko poklonimo drugim. Naredi nas vredne in sposobne, da bomo ta dar posredovati bližnjim!

Pogled v bodočnost je jasen in svetel le za onega, ki ga razsvetljuje Solnce ljubezni in pravice in skuša Njegove žarke, ki izžarevajo iz Cerkve, zanesti vsepovsod - v zasebno, politično, gospodarsko, kulturno in socialno življenje. (Terčelj 1926, 123).

Tolikokrat opevano srečanje s Teboj ne zadostuje. Jezusa so srečali tudi kralj Herod, Pilat, bogati mladenič. Vabiš nas v skupnost; vabiš nas, da vsak dan vzamemo svoj križ in hodimo za teboj. Bog, ti si poklical Abrahama po imenu, in ga povabil, da zapusti svojo deželo. Kličesh nas po imenu. Nisi omejen na določen prostor, niti na določen čas. Si Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov; Bog, ki stopaš v dialog s človekom, ki tudi z nami, danes in tukaj, sklepaš zavezo. Tudi nas kličesh, da presežemo prostorske omejitve, da zapustimo svoj svet, da se odpremo za novo življenje, da se zavedamo, da na tem svetu nimamo stalnega bivališča, da se podamo v pustolovščino za katero ne vemo, kaj vse nam bo prinesla. Le eno vemo: naj se zgodi karkoli; vemo, da si z nami in nas ljubiš. Ker to vemo, se ne bojimo tvegati. Tvoja ljubezen premaguje težnjo, da bi se zaprli v svoj svet, v svoje probleme in v svoje navade. Vabiš nas, da »stopimo ven« iz sebe, da gremo naproti drugim in jih vodimo do srečanja s Teboj. Samo to je lahko smisel in cilj našega življenja. Kličesh nas ven, k samopreseganju, na področju vzgoje, zdravstva, podjetništva, politike in ekonomije in na tolika druga področja življenja. Kličesh nas na periferije sveta in človeškega bivanja.

Toda najodličnejši učenjaki so bili vselej bogoverni. Mnogi so smatrali razmišljanje o Bogu za najvažnejše delo. Celo življenje so mnogi veleumi posvečali vprašanjem: odkod sem in kaj sem? Čemu živim in kaj mi je cilj? Ali je Bog in kakšno mu je bitje? Največji učenjaki so se Bogu v vsej ponižnosti klanjali ter mu z delom in dobrim življenjem zvesto služili... Zakaj vsa stara vseučilišča Evrope je katoliška Cerkev ustanovila ter jih v razvoju čuječe podpirala in negovala (Terčelj 1927, 10).

Vera nam odpira nova obzorja, omogoča polnost življenja in rodovitnost, kar je povezano z neizmerno srečo in veseljem. »In storil bom, da bo tvojega zaroda kakor prahu zemlje. Če bi kdo mogel prešteti prah zemlje, bi lahko preštel tudi tvoj zarod; »Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti! Tako bo s tvojim potomstvom«; »Prisegel sem pri sebi, govori Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca, te bom zares obilno blagoslovil in silno namnožil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morskem bregu. Bog, Abrahamu si obljubil številno potomstvo. To je v Abrahamu prebudilo upanje. Ta obljuba pa ne velja le za Abrahama, velja za prihodnost, za vse čase, velja

tudi za nas. Tvoja obljuba je temelj našega upanja. Mi smo zvesti, ko verujemo, tvojim obljubam; ti si zvest, ko svoje obljube uresničuješ. Bog je trdnjava vseh vzorov: Bog je jamstvo prave svobode; v Bogu je ključ do prave značajnosti in trdne zvestobe, ki prestane vse viharje in preizkušnje življenja... Armada slovenskih značajev bo neporušen temelj slovenski družini in slovenskemu narodu (Terčelj 1927, 25).

Vera nas vodi iz suženjstva v svobodo. Tvoja dela, ki nas vodijo iz sužnosti so čudovita. Kaj je resnična svoboda? Nevera nas vodi v malikovanje. Obraz malika je lahko dosegljiv in razumljiv, saj je izdelek človeških rok. V malikovanju človek postavi v središče samega sebe, svoje načrte in svoje projekte. Ker s tem zgubimo v sebi edinost, je malikovanje vedno mnogoboštvo, potovanje od enega malika k naslednjemu maliku. Mnogoboštvo je možnost neskončnih poti, ki nas vodijo v labirint, kjer se vrtimo v začaranem krogu. To nas utruja in izčrpava. Ti pa nas vodiš po poti v večnost! Bolj kot hodimo, večja je naša moč; bolj kot letimo, močnejše so naše peruti. Zmaga nad hudim, fizičnim in moralnim, je mogoča le z Bogom: tako, da Boga iščemo ter se z njim družimo. Iz njega je milost in mir (Terčelj 1927, 20)

Pogosto ne dojemamo in se ne zavedamo, da si prisoten v našem življenju. Mislimo, da si daleč, onkraj tega sveta v nekem drugem svetu in ne moreš vplivati na naše življenje. Če bi bilo tako, tvoja ljubezen ne bi bila resnična ljubezen. Toda razodel si nam svojo ljubezen v Jezusovem trpljenju, smrti in vstajenju. Jezus, ne le da vate verujemo. S teboj smo povezani, da lahko verujemo. Vera ni le v tem, da gledamo tebe, temveč, da na vse gledamo s tvojimi očmi. Vera vate nas ne ločuje od resničnosti tega sveta. Vera vate nam daje moči, da zemeljsko življenje, živimo še bolj intenzivno.

Pravi katoličan pa ljubi svet in bližnjega in hoče svet tako urediti, da bodi res odsvit ljubezni, modrosti in pravice božje... V današnjih razmerah je postal človek – človeku volk. Kristus zahteva v svoji zapovedi od vernikov, naj storijo vse, da se bolne socialne razmere ozdravijo. Katoličani ne bodo zadostili božji zapovedi, božji ljubezni in božji pravičnosti, dokler ne bodo sveta tako uredili, da bo človek človeku v resnici brat. Vera in ljubezen do Boga je danes katoličanom preveč le na ustih in ne v srcu.

Kdor sprejme dar vere, postane nova stvar. Ti si pogosto uporabljal besedo »Abba«, oče, očka. Ko se tudi mi obračamo s to besedo k Bogu, se zavedamo, da smo Božji otroci. Vse kar imamo nam je dano. Tudi odrešiti se ne moremo sami. Milost božja je za zveličanje potrebna. Tudi, ko izpolnjujemo Tvoje zapovedi, ko smo pravični in delamo dobra dela, smo v nevarnosti, da v središče postavimo sebe in